

balbūtiens, ntis. *adi., subs. f., m.* FORMA balbutientes. ETYM balbutire. [FREQ minima 11 ^{indicia} 0,66 ^{/d.c.m.} 100-199 HIST Apoll] uocabulum scriptis solis litterariis, et prosa et uersu, narrando argumentando aptum; tarde inuenitur, inde a saec. II ec.

VARIATIO		indicia	p ^{/d.c.m. subc.}
OPERUM	narrando	7	1,3
	argumentalis	4	0,52
DIACHRONICA	I-II ec.	3	0,8
	III-V ec.	8	0,8
DIAPHASICA	quotidiana		
	media	11	0,8
DIASTRATICA	litteraria	11	0,8
MODUS	prosa	11	0,74

¶ *adi. a blaesus* • *balbuceante* [SIM blaesus^{1a}] 100-199 HIST Apoll 27. puella ... recipiens spiritum ... leni et balbutienti sermone. 354 DONATUS Ter Andr 893. titubans et balbutiens oratio. 400 HIER Epist 79.6. germana ... garrula atque balbutiens, linguae offensione fit dulcior.

aspectauit etiam ad inconcinna uel inepta uerba • *incluso pudo ser aplicado a las palabras torpes o ineptas* 📖 PORPH Hor in Sat 1.2.pr. Ambubaiiae autem sunt mulieres uagae ac uiles, quibus nomen hoc casu uanorum et ebrietate balbutientium uerborum uidetur esse inditum.

subs. f., m. b bambalo • *tartamudo* [SIM bambalo] 120-160 FRONTO Aurel 11. imperfecta uox balbutientium. 390 HIER In Is 10.32.7. lingua balbutientium atque mutorum.